

Arrest

nr. 297 726 van 27 november 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd, dhr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 4 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. MORETUS *loco* advocaat B. DHONDT en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen heb je de Afghaanse nationaliteit, ben je een Pasjtoense soenniet en ben je afkomstig van het dorp Chartoot in het district Hisarak in de provincie Nangarhar. Je ging van je zeven tot je tien naar school in het dorp.

Je vader begon bij te werken als lokale politieagent in een checkpoint nabij het dorp Siyaw. Een week voor je vertrek uit Afghanistan werd het checkpoint aangevallen door de taliban. De helft van de agenten werd gedood en de andere helft waaronder je vader werd meegenomen door de taliban. Sindsdien is je vader spoorloos.

Je maternale oom M.Z. (...) zei dat je hierdoor een probleem kon ondervinden en regelde je vertrek uit Afghanistan.

Je verliet Afghanistan ongeveer in november 2020 en reisde via onder andere Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Bosnië-Herzegovina, Kroatië en Nederland naar België waar je op 2 november 2021 aankwam op en op 3 november 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Na de machtsovername door de taliban kwamen onbekende leden van de taliban naar jullie huis, ze doorzochten de woning en vroegen waar jij je bevond. Je moeder zei dat ze het niet wist en de taliban gingen weg.

Je vreest bij terugkeer gedood te worden door de taliban omdat je vader in een checkpoint werkte.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg je je originele taskara neer, de originele takara van je vader, de originele takara van je moeder, de originele taskara van je vader, een kopie van een werkbadge van je vader, en een kopie van een werkdocument van je vader.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Je vermeldde voorts dat je in Turkije en andere landen die je doorkruiste geslagen werd waardoor je moet wenen als je hier aan terugdenkt (notitie persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 23/02/23, p. 15). Je voogd stelde dat je zaken verdringt en over bepaalde zaken niet wenst te spreken met de leerkracht op school (CGVS, p. 15). Je gaat in de toekomst een afspraak maken met een psychologe die al een groepssessie gaf in je centrum maar kreeg vooralsnog geen persoonlijke begeleiding (CGVS, p. 15). Uit niets blijkt dat je niet bij machte bent om op volwaardige, functionele wijze aan de procedure deel te nemen. Tevens bleek tijdens het persoonlijk onderhoud dat je concreet op de jou gestelde vragen kon antwoorden en gaf je aan het einde van het onderhoud ook aan alle vragen goed begrepen te hebben (CGVS, p. 16).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al jouw verklaringen en alle stukken in jouw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat je noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. Je bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er wordt gezien je jeugdige leeftijd niet van je verwacht dat je tot in de kleinste details alle gebeurtenissen en context zou kunnen beschrijven. Wel wordt verwacht dat je op enigszins coherente wijze de gebeurtenissen kan toelichten die hebben geleid tot je vertrek. Je slaagde er echter niet in om aannemelijk te maken dat je vader bij de lokale politie werkte, noch dat hij gevangengenomen werd door de taliban, noch dat jij hierdoor een actuele vrees voor vervolging zou hebben.

In de eerste plaats maakte je het werk van je vader niet aannemelijk omdat je verklaringen over dit werk bijzonder vaag waren. Zo had je geen idee wat je vader bij de lokale politie concreet moest doen behalve dat hij in een checkpoint nabij Siyaw werkzaam was (CGVS, p. 10). Je vermeldde de naam van zijn commandant maar kon vervolgens geen enkele informatie geven over deze commandant behalve zijn bijnaam (CGVS, p. 10). Je wist niet wat deze commandant deed voor hij in het checkpoint werkte, noch kon je ook maar één andere collega van je vader bij naam noemen (CGVS, p. 11). Uitgenodigd om nog eender welke informatie te geven over het werk van je vader bij de lokale politie bleef je het

antwoord schuldig (CGVS, p. 14). Je legde voorts een kopie van een badge en kopie van een document neer van het werk van je vader. In de eerste plaats moet worden aangestipt dat de authenticiteit van een dergelijke kopie onmogelijk kan worden nagegaan. Bovendien vroeg je hoewel je de inhoud van het document niet begreep, niet eens meer uitleg aan de man van je tante (CGVS, p. 13). Je kon evenmin zeggen hoe de man van je tante deze documenten, die je pas bij het persoonlijk onderhoud bij het CGVS neerlegde, had bekomen (CGVS, p. 7-8). Nochtans verklaarde je dat jij en je tante er niet meer in slagen in contact te komen met je familie in Afghanistan (CGVS, p. 6). Over dit gebroken contact overtuigden je verklaringen overigens ook niet. Je tante zei dat het niet meer mogelijk is om te bellen met je moeder omdat het nummer niet bereikbaar is (CGVS, p. 7) maar je vroeg je tante niet eens of zij zelf nog andere familieleden heeft in Afghanistan (CGVS, p. 7) noch ben je op de hoogte van andere pogingen om je familie in Afghanistan opnieuw te bereiken (CGVS, p. 7). Nochtans zou je op die manier nog in contact kunnen komen met je familie in Afghanistan. Of je moeder meer dan één broer heeft, kon je evenmin met zekerheid zeggen (CGVS, p. 5). Deze verklaringen geven de indruk dat je geen zicht wenst te bieden op je werkelijke contact met het thuisfront via dewelke je nochtans meer informatie zou kunnen bekomen over het werk van je vader en over de huidige situatie van je familieleden in Afghanistan.

Uit bovenstaande volgt dat je niet aannemelijk maakte dat je vader bij de lokale politie werkte. Aangezien zijn verdwijning het gevolg was van zijn werkzaamheden, kan ook hieraan geen geloof worden gehecht. Je verklaringen over deze verdwijning waren ook op zichzelf dermate vaag dat je ook deze gebeurtenis hoe dan ook niet aannemelijk maakte. Je kon immers niets zeggen over de aanval van de taliban op het checkpoint van je vader: je wist niet welke taliban deze aanval uitvoerden, of er hierbij taliban om het leven kwamen, wat er concreet gebeurde, of de commandant van de lokale politie gedood dan wel gearresteerd werd en naar waar je vader werd meegenomen (CGVS, p. 13). Opnieuw wordt niet verwacht dat je van alle details op de hoogte zou zijn maar door helemaal niets te kunnen zeggen over deze gebeurtenis, maakte je deze allerm minst aannemelijk. Ook het feit dat je geen idee hebt of iemand van je familie ooit enige stappen zette om je vader vrij te krijgen (CGVS, p. 13) ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verdwijning. Ook kan er nog gewezen worden op het feit dat je bij je registratie had aangegeven dat je vader drie weken voor je vertrek uit Afghanistan verdween (zie fiche NBMV), bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat dit enkele weken voor je vertrek gebeurde (vragenlijst CGVS d.d. 17/05/23, vraag 3.5) maar in je persoonlijk onderhoud bij het CGVS het op één week voor je vertrek hield (CGVS, p. 13). Deze incoherentie ondergraaft verder de geloofwaardigheid van je vaders verdwijning.

Evenzeer wordt je vrees voor de taliban ondermijnd door de vaststelling dat je geen enkel belangrijk figuur van de taliban in jouw regio kan benoemen, noch ten tijde van jouw verblijf in de regio, noch ten tijde van je persoonlijk onderhoud bij het CGVS (CGVS, p. 8). Je wist niet welke talibanleden nog langskwamen bij je thuis, noch was je op de hoogte of iemand van je familie ooit iets ondernam om de identiteit van deze belagers te achterhalen (CGVS, p. 12). Ook van een minderjarige verzoeker mag verwacht worden dat hij zich terdege informeert over de kernelementen van zijn relaas, waaronder uiteraard de identiteit van de personen die hij vreest. De vaststelling dat je dit niet deed klemmt geheel met een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definities van internationale bescherming.

Aldus moet worden geconcludeerd dat je noch het werk van je vader noch zijn verdwijning noch jullie vervolgingsfeiten aannemelijk hebt gemaakt.

Wat er ook van zij, zelfs indien je aannemelijk had gemaakt dat je vader werkte bij de lokale politie, hetgeen niet het geval is, kan geen actuele vrees voor vervolging in jouw hoofd worden vastgesteld ten gevolge hiervan. Uit de beschikbare informatie (het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI

Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Je haalt aan dat je vader vermist is. Zoals hierboven aangehaald kan er echter geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen hierover. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging en de huidige situatie van jouw vader toon je de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens jouw verklaringen bevindt niet aan. Wat jouw eigen situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er

bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Je haalt geen dergelijke zaken op geloofwaardige wijze aan. Je stelde dat de taliban éénmaal naar jouw huis kwamen na de machtsvername om naar jou te vragen, waarop ze terug weggingen nadat je moeder zei dat ze niet wist waar je je bevond (CGVS, p. 12, 13). Bij de DVZ had je echter uitdrukkelijk gezegd dat de taliban meermaals waren langsgekomen met een dergelijke vraag (vragenlijst CGVS d.d. 17/05/2022, vraag 3.5). Geconfronteerd met deze incoherente verklaringen, herhaalde je dat je eerst verschillende keren had gezegd en vervolgens één keer (CGVS, p. 14) hetgeen de incoherentie geenszins uitklaart. Je maakte dit bezoek door de taliban dan ook niet aannemelijk, laat staan dat het om een gerichte zoektocht ging en niet om een algemene vraag in de regio. Het loutere feit dat je een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken. Ook wat betreft de situatie van jouw familieleden, wijzen jouw verklaringen niet op een problematische situatie. Je familie woont immers nog in hetzelfde huis als voorheen. Over de andere familieleden van je vader bleef je zeer vaag: je vader heeft enkele broers maar zij vluchtten in het verleden reeds zonder dat je weet waar ze zich bevinden omdat je dit nooit vroeg (CGVS, p. 5-6). Je vermeldde geen verdere problemen van je familieleden in Afghanistan noch had je weet van enige maatregelen van je familie om veilig te kunnen blijven (CGVS, p. 15).

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat je een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke

omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel

Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat jij louter door jouw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van jouw leven of jouw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans

35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_City_Mazar_Shari

en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen

aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>

[easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon.

De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat jij een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Voor zover je verwees naar het feit dat je naar school wil gaan zoals mensen hier, dat vrouwen in Afghanistan niet mogen werken en geen onderwijs kunnen krijgen, en dat je van streek zou zijn dat je broers en zussen daar niet naar school kunnen gaan zoals mensen hier (CGVS, p. 12-13) kan hieruit geen nood aan internationale bescherming in jouw hoofde worden afgeleid. Je zei ook dat je wil kunnen kiezen met wie je kan trouwen en dat het in Afghanistan de keuze van de ouders is, maar gaf aan dat jouw moeder jou wel zou laten kiezen (CGVS, p. 12) waardoor niet kan worden ingezien hoe je rechten geschonden zouden worden. Hieruit blijkt net dat jij wel verdere inspraak zou krijgen in de verdere ontplooiing van je leven. Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot twaalfjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien ging je tot de derde graad naar school in Afghanistan (CGVS, p. 8), had je nog contact met je moeder vanuit België (CGVS, p. 6) en heb je in België contact met je tante en haar man (CGVS, p. 6, 7). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, laat staan dat je hierdoor dusdanig als verwesterd beschouwd zou worden dat je bij terugkeer naar Afghanistan vervolging riskeert.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door jou neergelegde documenten kunnen de bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De taskara's zeggen hoogstens iets over de identiteit van jou, je ouders en je grootvader, die op zich niet ter discussie worden gesteld in deze beslissing. De documenten over het werk van je vader werden hierboven reeds besproken. Dergelijke documenten kunnen enkel als bewijs worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van jouw relaas te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de schending van:

"Artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna "Vluchtelingenconventie") en de artikelen 48/3 t.e.m. artikel 48/6 en artikel 57/1, §4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet"), artikel 24 van het Handvest van Grondrechten, artikelen 2 en 3 juncto 13 EVRM, artikel 10 lid 3 onder b) van de Procedurerichtlijn en de motiveringsplicht, vervat in

artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur”.

Verzoeker stelt vooreerst dat zijn hoger belang als kind in de asielprocedure gewaarborgd moet worden op grond van artikel 57/1, § 4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de EU (Handvest). Verzoeker geeft enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de voormelde bepalingen en artikel 3 IVRK en doet gelden:

“Bij de afweging van de verschillende elementen in het verzoek tot internationale bescherming, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Echter gaat in de bestreden beslissing verwerende partij nergens over tot een concrete afweging van de verschillende belangen die op het spel staan.”

Verzoeker wijst in dit kader eveneens op overweging 18 en overweging 28 van de Kwalificatierichtlijn, op overweging 28 en artikel 25, 6° van de Procedurerichtlijn, op Europese rechtspraak, op artikel 6, 1° van het IVRK en op rechtsleer. Daarnaast geeft hij een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming van minderjarigen. In dit kader stelt hij onder meer:

“Zelfs een minimale toepassing van het voorzorgsprincipe vereist dat verwerende partij op zijn minst een veel duidelijker idee heeft van wat een minderjarige die de Taliban ontvlucht is na de machtsvername om bescherming te krijgen in een Europees land kan verwachten als deze na jaren terugkeert qua behandeling door de Taliban in de luchthaven, bij checkpoints en bij hervestiging.

En op de asielinstanties rust heel duidelijk een onderzoeksplicht om na te gaan in functie van het hoger belang van het kind wat de specifieke kwetsbaarheden van dit kind zijn en in welke mate deze de veiligheid van het kind mee in het gedrang kunnen brengen bij een terugkeer naar Afghanistan.”

Verzoeker wijst op rechtspraak van de Raad, op artikel 4, 3°, c) van de Kwalificatierichtlijn en een bijdrage van UNHCR.

Vervolgens benadrukt hij dat zijn voogd tijdens het persoonlijk onderhoud heeft aangegeven *“dat verzoeker zaken verdringt, over bepaalde zaken niet wenst te spreken en zijn gevoelens niet kan uiten. Persoonlijke psychologische begeleiding is opgestart, en op het moment van schrijven is deze psycholoog nog in het proces van een verslag op te stellen.*

Wat betreft deze informatie stelt verwerende partij dat uit niets blijkt dat verzoeker niet in machte was om op volwaardige, functionele wijze aan de procedure deel te nemen. Verwerende partij haalt tevens aan dat verzoeker in staat was de gestelde vragen concreet te beantwoorden en de vragen goed te begrijpen (stuk 1, bestreden beslissing p. 2)

Dit klopt echter niet. De dossierbehandelaar stelde zelf vast dat het persoonlijk onderhoud moeizaam verliep, in tegenstelling tot wat verwerende partij in de bestreden beslissing poneert:

(...)

Verwerende partij houdt zelfs geen rekening met haar eigen vaststelling. Wanneer verzoekers voogd op een later moment dit moeizaam verloop verklaarde aan de hand van verzoekers psychologische problemen, ging de dossierbehandelaar hier niet dieper op in (NPO CGVS p. 15). Evenmin heeft verwerende partij in de bestreden beslissing enige aandacht gegeven aan de specifieke individuele context van verzoeker, zijn (psychologische) kwetsbaarheid en er werd geen rekening gehouden met de continuïteit en stabiliteit van het kind op heden en in de toekomst. Zoals hierboven uiteengezet omvat het beginsel van het hoger belang van het kind een materieel recht voor verzoeker om zijn belangen in overweging te zien genomen worden. Verwerende partij gaat daar echter volledig aan voorbij. Op die manier miskent verwerende partij haar onderzoeksplicht.

Net zoals uw Raad bevestigde, dient er een lagere bewijslast toegepast te worden voor verzoeker. De feiten waar verzoeker naar verwees dateren van een periode waarin hij hoogstens 11 jaar oud was. Verzoeker kan dus enkel voortgaan op de zeer schaarse informatie die hij van zijn vader heeft verkregen voordat hij vermist raakte, dus tot verzoeker nog geen 11 jaar oud was.

Verzoeker is er wel in geslaagd om ter ondersteuning van zijn relaas originele taskara's over te maken, inclusief deze van zijn ouders en kopies van werkdocumenten van zijn vader, zoals een werkbadge en een werkdocument. Verwerende partij slaat deze documenten van de hand door er op geen enkele manier dieper op in te gaan.”

Verzoeker wijst in dit kader op Europese rechtspraak. Vervolgens geeft hij aan:

“Ten slotte is het van belang dat het gehoor net iets meer dan 1,5 uur duurde. Hoe verwacht verwerende partij op zo'n korte tijdspanne een volledige inschatting te maken van verzoekers concrete situatie, zijn kwetsbaarheid te bevragen, informatie te verzamelen via zijn voogd, en meer te ontdekken over verzoekers leven in België? Verweerders nalatigheid geeft duidelijk blijk van geen ernstig engagement met de hogere belangen van het kind.”

Verzoeker doet verder een uitgebreid betoog inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Hij vestigt daarbij de aandacht op de 'samenwerkingsplicht' in hoofde van verweerder. Voorts geeft hij aan:

"Het gehoor heeft nog geen twee uur geduurd. Verzoeker werd niet ernstig bevraagd over zijn leven hier, niet over zijn houding tegenover de huidige Afghaanse autoriteiten, niet over zijn houding tegenover religie of enig onderscheid tussen zijn religieuze beleving en die van de Taliban, niet over hoe hij denkt dat hij zou omgaan met kledijvoorschriften die hardhandig worden afgedwongen, niet ernstig over zijn social media profielen.

Van een verzoeker – en al zeker niet van een verzoeker van zo'n jonge leeftijd – kan ook niet verwacht worden nu reeds te kunnen aangeven hoe hij veranderd is qua mentaliteit en denken over zaken die voor de Taliban cruciaal zijn (geloof, staatsinrichting, man-vrouw verhouding, traditie en 'Afghaansheid', ...), gezien een dergelijke verandering niet zozeer bewust is, maar vooral wordt opgemerkt als men terug in de thuiscontext geplaatst wordt en merkt minder of geen aansluiting te vinden."

Verzoeker wijst op Europese rechtspraak en stelt:

"Het is om die reden dan ook de verantwoordelijkheid van de verwerende partij om de tijd te nemen om deze veranderingen en hun mogelijke gevolgen samen met verzoeker in kaart te brengen.

Het risico voor verzoeker vloeit immers niet voort uit de veranderingen die hij al dan niet ondergaan heeft, maar uit hoe hij gepercipieerd zou worden door de Taliban bij terugkeer, wat hij per definitie niet kan voorspellen. Verzoeker is immers nog nooit na een lang verblijf in Europa teruggekeerd naar een door de Taliban bestuurd Afghanistan. De kennis die verzoeker voor de inschatting van dit risico en het aangeven ervan nodig heeft, is kennis die hij niet heeft, maar verwerende partij als asielinstantie wél.

Verzoeker kan dan ook niet verwacht worden om daar inzicht in te hebben, maar dat neemt het risico niet weg.

Verwerende partij heeft in een dergelijke situatie de mogelijkheid het risico te onderzoeken, door verzoeker specifiek te bevragen over zijn mentaliteit en denkbeelden, maar vooral ook door verzoeker uit te leggen welke informatie op zijn gsm bezwaren kan zijn en welke apps, beelden, en informatie ernstige problemen kan opleveren bij onderzoek door de Taliban. Verwerende partij is perfect op de hoogte, zo niet door een eigen lezing van de in dit verzoekschrift geciteerde rapporten van de enorme risico's voor personen die niet voldoen aan de verwachtingen en normen van de Taliban voor wat betreft gehoorzaamheid, kledij, houding, inhoud van elektronische informatiedragers, muziek, et cetera.

Verwerende partij schendt de samenwerkingsplicht en de eigen onderzoeksplicht door deze risico's niet, zoals gevraagd, samen met verzoeker na te gaan in termen die verzoeker zelf ook kan begrijpen."

Verzoeker wijst vervolgens op de verplichting voor de asielinstanties om zich te bogen op de nodige landeninformatie. Verzoeker doet in dit kader opnieuw een betoog aan de hand van Europese rechtspraak. Tevens doet hij een uiteenzetting inzake artikel 10, derde lid, b) van de Procedurerichtlijn en poneert hij dat er ernstige problemen zijn met de landeninformatie die door verweerder werd ingewonnen en de manier waarop deze werd toegepast. Verzoeker tracht vervolgens aan te tonen dat er een tekort aan informatie zou zijn. In dit kader voert hij aan dat een algemeen gebrek aan informatie is omwille van de situatie in Afghanistan. Daarnaast doet hij gelden dat er geen actuele informatie voorhanden is omtrent de risico's voor personen die vanuit het Westen terugkeren naar Afghanistan. De bronnen die wel beschikbaar zijn kampen volgens verzoeker met ernstige problemen inzake geloofwaardigheid, betrouwbaarheid en representativiteit en worden gebrekkig en onvolledig gelezen. Verzoeker uit kritiek op de inschatting van en de bronnen waarop verweerder zich beroept om het risico te beoordelen voor personen die terugkeren vanuit het Westen.

Verzoeker voert voorts aan dat er wel erg veel indicaties zijn dat personen die een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en die vanuit het Westen terugkeren naar Afghanistan ernstige problemen zullen kennen met de Taliban.

In het kader van zijn uiteenzetting omtrent de risico's voor Afghanen ten gevolge van een terugkeer uit Europa als afgewezen asielzoeker, zet verzoeker uiteen dat en waarom een effectieve terugkeer als uitgangspunt moet worden genomen voor de risicobeoordeling.

Verder stelt verzoeker dat er een afbakening en identificatie moet gebeuren van de correcte risicogroep. De risicoanalyse moet zich baseren op de concrete situatie van verzoekers. Verzoeker zet uiteen hoe Afghaanse verzoeken om internationale bescherming volgens hem moeten worden behandeld. Omtrent zijn concrete situatie, stelt hij:

"Voor verzoeker geldt in eerste instantie dat het risico dat hij loopt voortvloeit uit het feit dat hij Afghanistan ontvlucht is naar een Europees land, daar om bescherming heeft verzocht tegen de

Taliban, nooit onder Taliban bestuur heeft geleefd en niet is teruggekeerd naar Afghanistan na de machtsovername. Verzoeker meent dat hij als dusdanig vatbaar is toe te behoren aan een groep die riskeert het slachtoffer te worden van artt. 2 en 3 EVRM in het geval van terugkeer naar Afghanistan en de asielinstanties ex officio moeten onderzoek voeren naar deze risico's."

Tevens betoogt verzoeker:

"Voor de beoordeling van de mate waarin iemand het 'spel zal kunnen spelen' onder de Taliban op het moment van aankomst en op doorreis door Afghanistan mag dan ook niet zo'n zwaar gewicht worden gehecht aan de zogenaamde verwestering van een verzoeker om internationale bescherming. In wezen moet het zwaartepunt van het onderzoek naar en beoordeling van het reëel risico op een ernstige schade in Afghanistan verschuiven van de mate van verwestering van de verzoeker om internationale bescherming naar het wijdverspreide gebruik van foltering door de Taliban. Door een te sterke focus op de integratie van een verzoeker in België of 'persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen,' wordt te snel voorbij gegaan aan hoe de Taliban een verzoeker zonder recente ervaring in Afghanistan zal percipiëren en het hoge risico op foltering en/of onmenselijk behandeling als gevolg van die perceptie. Er moet daarom meer gewicht worden toegekend aan het huidige juridische systeem in Afghanistan, de huidige waarden en normen en met name het feit dat de Taliban ook voor heel kleine overtredingen over gaat op onmenselijke bestraffingen in de zin van artikel 3 EVRM."

Verzoeker wijst op Europese rechtspraak en doet een uiteenzetting omtrent de gelijkenissen en de verschillen tussen de situatie in Afghanistan en de situatie in Somalië, het land waarop deze Europese rechtspraak betrekking had. In dit kader haalt hij een aantal elementen aan die kunnen leiden tot een risico bij en na een terugkeer naar het land van herkomst, bijvoorbeeld bij controle aan checkpoints, de toegang tot het grondgebied, een reis door het grondgebied en een hervestiging op het grondgebied. Tevens uit hij kritiek op de benadering door EUAA.

Verzoeker doet vervolgens een uiteenzetting omtrent het risico dat hij zou lopen bij zijn initiële toegang tot het grondgebied onder de controle van de Taliban, dat voortvloeit uit de identificatie als terugkeerder of als iemand die 'vreemd' is door de Taliban. Hij geeft aan dat hij niet over geldige Afghaanse reisdocumenten beschikt, gaat ervan uit dat hij zou moeten terugkeren via de luchthaven van Kabul en is van mening dat het nodig zal zijn om geïdentificeerd te worden. Verder wijst hij op de risico's op de luchthaven, bij checkpoints en bij het betreden van zijn dorp. *"Dit risico is geen risico op stigmatisering of discriminatie, maar op onmenselijke en vernederende behandeling, i.e. detentie in onleefbare omstandigheden, mishandeling, foltering, executie. Het is een risico dat voortvloeit uit statelijke actoren. En het berust op de identificatie als terugkeerder na een verzoek internationale bescherming in een Europees land. Dit wordt gezien als politiek-religieus verraad."* Verzoeker vestigt in dit kader de aandacht op de vijandigheid van de Taliban tegen personen die terugkeren uit het Westen, die in het Westen om internationale bescherming hebben verzocht en die banden met het Westen hebben.

Verzoeker verwijst verder naar en citeert uit landeninformatie aangaande het risico bij een terugkeer naar en binnenkomst in Afghanistan. Op grond hiervan concludeert hij:

"Het blijkt uit bovenstaande informatie dat ongeacht het feit dat er geen gedwongen terugkeer georganiseerd wordt naar Afghanistan sinds de val van de Afghaanse Republiek, er zeer veel verschillende bronnen wijzen op een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling indien bij terugkeer verzoeker identificeerbaar zou zijn als een Afghaan die gevlucht is naar Europa om daar bescherming te zoeken tegen de Taliban, in een land dat onderdak biedt aan een Afghaanse ambassade die trouw is aan de Afghaanse Republiek, en dat verzoeker daar verschillende jaren verbleven heeft uit angst om terug te keren naar een Islamitisch Emiraat.

Daar verzoeker geen enkele leefervaring heeft onder een Talibanbewind en hij niet in de mogelijkheid zou zijn zich voor te bereiden op de controles die hij zou moeten ondergaan is er ook als hij niet direct identificeerbaar zou zijn aan de luchthaven een risico dat hij negatieve aandacht van de Taliban zal trekken en riskeert hij onmenselijke en vernederende behandeling.

Verwerende partij dient heel concreet en nauwkeurig te onderzoeken hoe verzoeker geïdentificeerd zal worden in functie van terugkeer en welke risico's hij daarbij loopt, hoe verzoeker ontvangen zal worden op de luchthaven van Kaboel, aan welke controles hij zal onderworpen worden, welke documenten hij bij zich zal hebben en wat daaruit valt op te maken, aan welke controles door welke diensten hij als terugkeerder zal onderworpen worden, op de luchthaven, tussen de luchthaven en zijn thuisregio, en in zijn dorp zelf. Verwerende partij dient daarbij concreet rekening te houden met het feit dat verzoeker als terugkeerder uit Europa identificeerbaar is, dat hij ondervraagd zal worden over zijn doen en laten hier,

dat er zal gevraagd worden of hij hier om internationale bescherming verzocht heeft, dat verzoeker hier op zeer jonge leeftijd is toegekomen en nooit onder Taliban bewind geleefd heeft.”

Verzoeker geeft vervolgens een overzicht van een aantal vragen die de asielinstanties volgens hem moeten beantwoorden en formuleert een aantal stellingen die volgens hem niet worden betwist.

Daarnaast gaat verzoeker in op het risico bij en na een (her)vestiging in Afghanistan, dat voortvloeit *“uit de verhouding met de bredere omgeving, uit geruchten, uit burens die mensen verklikken bij de Taliban, uit spanningen en of de Taliban wordt ingelicht of niet.”* In dit kader wijst hij op de relevantie van een aantal risicoprofielen en van *“factoren die de grootte van het risico beïnvloeden zoals gedrag, zichtbaarheid, gebied van herkomst, of iemand afkomstig is uit een conservatieve omgeving, geslacht, duur van verblijf in een Westers land, et cetera”*. Ook in dit kader geeft verzoeker een overzicht van een aantal vragen die de asielinstanties volgens hem moeten beantwoorden. Vervolgens wijst verzoeker op en citeert hij uit algemene landeninformatie en wetenschappelijk onderzoek. Verzoeker betoogt:

“Verzoeker meent dat hij als dusdanig vatbaar is toe te behoren aan een groep die riskeert het slachtoffer te worden van artt. 2 en 3 EVRM in het geval van terugkeer naar Afghanistan en de asielinstanties ex officio moeten onderzoek voeren naar deze risico's.

Van verzoeker kan niet verwacht worden dat hij zelf zich heeft op hoe zijn omgeving tegenover hem zal staan bij terugkeer. Dat vergt specifieke kennis en abstract inzicht en de mogelijkheid om onderbouwde hypothesen te maken die niet gebaseerd zijn op kennis en informatie van voor de vlucht uit het herkomstland.

Verwerende partij dient als asielinstantie deze informatie samen met verzoeker in kaart te proberen brengen. Het is een specifieke situatie waarin informatie bij gebrek aan terugkeerders en het surplace karakter van de vrees lacunair is, en de samenwerkingsplicht gebiedt verwerende partij exact dit te doen.

(...)

Verzoeker zal niet in staat zijn om het gewenste sociale gedrag te vertonen en zal aanzien worden als iemand die effectief veranderd is. Het risico op geweld en vijandigheid bij terugkeer t.o.v. zijn omgeving is reëel.”

Verzoeker wijst op een aantal elementen die maken dat hij bij een (her)vestiging in zijn land van herkomst een verhoogd risico loopt. Daarbij wijst hij achtereenvolgens op zijn regio van herkomst, zijn leeftijd, de duur van zijn verblijf in het Westen en zijn integratie, scholing, hobby's, activiteiten en manier van leven in België. Tevens wijst hij op rechtspraak van het EHRM en van de Raad.

Verzoeker doet verder een uitgebreide uiteenzetting, aan de hand van landeninformatie, omtrent het leven en de gepleegde mensenrechtenschendingen onder het talibanregime. In dit kader verwijt hij verweerder opnieuw dat verweerder onvoldoende betrouwbare en actuele bronnen en informatie hanteert. Verzoeker concludeert:

“De behandeling die verzoeker riskeert, met name mishandeling, foltering, detentie bij controle posten na terugkeer omwille van het feit dat hij terugkomt uit Europa en alle verbeelding die daar bij de Taliban bij komt kijken, of omwille van de inhoud van zijn telefoon, maakt eenduidig een risico op een onmenselijke en vernederende behandeling en foltering uit in de zin van artikel 48/4, b) van de Vreemdelingenwet.

Het risico dat verzoeker loopt om mishandeld te worden omdat zijn kledij niet correct zou zijn, omdat zijn kapsel of baardlengte niet correct zou zijn, omdat er muziek op zijn telefoon zou staan, of omdat hij niet of onvoldoende in de moskee aanwezig zou zijn is een risico dat zich meerdere malen daags stelt na zijn terugkeer, en dit elke dag. Het is een risico op een onmenselijke en vernederende behandeling en de complete uitzichtloosheid van die situatie, de onveranderlijkheid en het feit dat er geen enkele autoriteit of rechtsstaat is waar verzoeker voor bescherming zou kunnen aankloppen maakt eveneens een onmenselijke en vernederende behandeling uit.

Dat verzoeker in Europa verbleven heeft verhoogt dit risico enkel voor onafzienbare tijd in zeer gevoelige mate. Mensen zullen immers op de hoogte zijn van zijn verblijf in Europa, net als lokale Taliban, en dit kan ook blijken uit zijn houding, zijn telefooninhoud, zijn kapsel, zijn accent, zijn moeilijkheden om zich aan te passen, ...”

Verzoeker vervolgt:

“Gelet op het feit dat er nog zo goed als geen betrouwbare gevallen gekend zijn van afgewezen asielzoekers die terugkeren uit Europa naar Afghanistan sinds de machtsovername door de Taliban, kan verzoeker zijn vrees voor vervolging niet concreter maken dan wijzen op het algemeen gekende risico, betrouwbare en talrijke landeninformatie, de zekerheid dat hij bij terugkeer aan controle zal

onderworpen door de Taliban op de luchthaven en aan de controle posten tussen de luchthaven en zijn 'huis', en het geweld dat bij dergelijke controles komt kijken."

Verzoeker formuleert enkele vragen die volgens hem essentieel zijn om een correcte risicoanalyse te maken en die een antwoord behoeven. Tevens geeft hij enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming.

Verzoeker gaat verder in op de precare sociaal-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Hij doet in dit kader een uitgebreid betoog, en dit aan de hand van Europese rechtspraak en algemene landeninformatie. Daarbij tracht hij aan te tonen dat de precare sociaaleconomische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan wel degelijk overwegend worden veroorzaakt door de gedragingen en/of de nalatigheid van de taliban. Eveneens voert hij aan dat er serieuze indicaties bestaan *"dat verzoeker als terugkeerder uit het Westen heden, nu de Taliban het volledige grondgebied controleert, en gelet op de huidige socio-economische situatie, zou worden uitgesloten van enige hulp, bijstand en onderdak, op grond van zijn hoedanigheid van terugkeerder uit Europa, en hiertegen geen enkele bescherming van de Taliban zal krijgen, en dit eveneens op grond van zijn hoedanigheid als terugkeerder."*

Verzoeker concludeert:

"Verzoeker meent dat hem om alle bovenstaande redenen internationale bescherming dient toegekend te worden."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

"1. In hoofdorde, de bestreden beslissing te hervormen en hem:

(a) te erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet;

(b) zo uw Raad zou oordelen dat hij niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling, hem de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen;

2. In ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, zo uw Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over zijn beschermingsstatuut".

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"3. Briefwisseling met Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade;

4. Attest van de Afghaanse Ambassade;

5. Standpunt Buitenlandse Zaken over hervatte afgifte paspoorten door de Afghaanse ambassade te Brussel;

6. UNHCR, International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan November 2022, Intervisie Nansen, 17 november 2022, powerpoint;

7. Schoolrapport."

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker brengt op 27 oktober 2023 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis van de Raad (rechtsplegingsdossier, stuk 15).

Het betreft vooreerst algemene landeninformatie omtrent de behandeling van gedetineerden in Afghanistan.

Daarnaast gaat het om een aantal stukken en documenten inzake verzoekers leven, activiteiten, integratie en psychologische opvolging in België. Volgens verzoeker maken zijn mentale problemen hem extra kwetsbaar bij een terugkeer naar Afghanistan. Zijn aanpassing aan de westerse cultuur maakt het volgens verzoeker daarnaast bijzonder moeilijk om te aarden in de Afghaanse samenleving en de taliban zullen zich afvragen of hij besmet is geraakt door zijn verblijf in het Westen. Verzoeker loopt een bijzonder groot risico om onder de aandacht van de taliban te komen, hetzij op doorreis, hetzij bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap.

3.2. Verweerder legt op 25 oktober 2023 door middel van een aanvullende nota een bundel landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 13).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een maatregel tot terugleiding of verwijdering, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vooreerst integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

4.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist verder dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt niet concreet op welke wijze artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, *in casu* en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.3. Verzoeker voert in het voorliggende verzoekschrift voorts een uitgebreid betoog omtrent het hoger belang van het kind en wijst in dit kader onder meer op artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, de artikelen 3 en 6 van het IVRK en enkele overwegingen en bepalingen uit de Kwalificatierichtlijn en de Procedurerichtlijn.

Hoewel het hoger belang van het kind krachtens de voormelde bepalingen en overwegingen, waaronder artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet, een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, kan een loutere verwijzing naar dit hoger belang echter niet volstaan om in hoofde van verzoeker het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en/of 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In zoverre verzoeker in dit kader aan verweerder verwijt dat deze niet overging tot *“een concrete afweging van de verschillende belangen die op het spel staan”*, dient verder te worden opgemerkt dat het proportionaliteitsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

Het voorgaande neemt uiteraard niet weg dat met verzoekers leeftijd en met de eventuele aan deze leeftijd verbonden risico's in hoofde van verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst in hetgeen volgt en bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming terdege rekening wordt gehouden.

4.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.5. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht gesteld wordt dat aan de in hoofde van verzoeker vastgestelde bijzondere procedurele noden op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoetgekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten werden gerespecteerd en dat verzoeker kon voldoen aan zijn verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Je vermeldde voorts dat je in Turkije en andere landen die je doorkruiste geslagen werd waardoor je moet wenen als je hier aan terugdenkt (notitie persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 23/02/23, p. 15). Je voogd stelde dat je zaken verdringt en over bepaalde zaken niet wenst te spreken met de leerkracht op school (CGVS, p. 15). Je gaat in de toekomst een afspraak maken met een psychologe die al een groepssessie gaf in je centrum maar kreeg vooralsnog geen persoonlijke begeleiding (CGVS, p. 15). Uit niets blijkt dat je niet bij machte bent om op volwaardige, functionele wijze aan de procedure deel te nemen. Tevens bleek tijdens het persoonlijk onderhoud dat je concreet op de jou gestelde vragen kon antwoorden en gaf je aan het einde van het onderhoud ook aan alle vragen goed begrepen te hebben (CGVS, p. 16).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”

Verzoeker slaagt er geenszins in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Geheel ten onrechte tracht hij immers te laten uitschijnen dat hij ten gevolge van psychologische problemen niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn procedure internationale bescherming in te leiden of te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat aan hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Uit de stukken die verzoeker door middel van een aanvullende nota neerlegt inzake zijn psychologische begeleiding in België, kan zulks namelijk hoegenaamd niet worden afgeleid. Vooreerst kan uit het verslag van zijn leefgroep en het psychologische attest van psychologe C.V. worden afgeleid dat deze (individuele) psychologische begeleiding slechts werd opgestart na en naar aanleiding van het ontvangen door verzoeker van de heden aangevochten, negatieve beslissing en werd ingegeven door de negatieve gedachten en emoties, de onvoorspelbaarheid en de onzekerheid die deze beslissing met zich bracht. Dat verzoeker ook voorheen reeds zou hebben gekampt met (ernstige) psychologische problemen die hem ertoe zouden hebben verhinderd om zijn procedure internationale bescherming in te leiden of te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, kan uit de neergelegde stukken aldus niet worden afgeleid. Bovendien gaat het neergelegde psychologische attest niet uit van een psychiater doch wel van een psychologe. Daarbij blijkt daarenboven nergens op hoeveel (individuele) gesprekken of sessies hetgeen er in dit attest wordt aangegeven is gebaseerd. Voorts wordt in dit attest slechts op bijzonder algemene wijze ingegaan op verzoekers verklaarde klachten en symptomen. Uit dit attest blijkt slechts dat verzoeker zou kampen met stress, donkere gedachten zou hebben, slecht zou slapen, nachtmerries zou hebben, zou piekeren en psychosomatische klachten zoals buikpijn en hoofdpijn zou hebben door zijn trauma's, stress, onzekerheid en verdriet. In dit kader lijkt het attest louter en alleen te zijn gebaseerd op de verklaringen en de gedragingen van verzoeker tijdens diens ontmoetingen met de psychologe die dit attest opstelde. In zoverre in dit attest, dit op bijzonder algemene wijze, wordt ingegaan op de voormelde symptomen die verzoeker zou vertonen, dient voorts te worden vastgesteld dat nergens uit dit attest blijkt dat verzoeker aan enig psychiatrisch of cognitief onderzoek zou zijn onderworpen. Aldus blijkt uit dit attest hoegenaamd niet dat of op welke wijze verzoekers vermelde

verklaringen, problemen en symptomen zouden zijn onderzocht op hun waarachtigheid. Uit dit attest kan dan ook geheel niets worden afgeleid over de precieze aard en ernst van de verschillende klachten en symptomen van verzoeker en/of de concrete invloed en impact van deze klachten en symptomen op verzoekers algemene en dagdagelijkse functioneren. Bovendien wordt er nergens in dit attest enige concrete en sluitende uitspraak gedaan over de (mogelijke) invloed die deze klachten zouden hebben op verzoekers vermogen om gedurende de onderhouden in het kader van zijn huidige verzoek om internationale bescherming accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in dit verzoek om internationale bescherming. Nergens wordt in dit attest aldus *in concreto* aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de zelfverklaarde problemen van verzoeker een deelname in zijner hoofde aan de procedure internationale bescherming zouden hebben verhinderd of bemoeilijkt en/of zouden verhinderen of bemoeilijken.

Verzoeker zelf laat in het kader van het voorgaande daarenboven na om ook maar enige verdere, concrete en nuttige duiding te verstrekken. Hij vergenoegt zich er immers toe op algemene, ongefundeerde en niet nader uitgewerkte wijze te verwijzen naar zijn aangevoerde psychologische problemen en te poneren dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met zijn specifieke en concrete individuele context en zijn (psychologische) kwetsbaarheid. Verzoeker toont daarbij nergens *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn voorgehouden psychologische problemen (mogelijks) van invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden; laat staan dat hij concreet zou aantonen of aannemelijk maken dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Bovendien maakte verzoeker van dit alles niet de minste melding in de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' van de DVZ. Integendeel gaf hij daar uitdrukkelijk en duidelijk aan dat er – benevens zijn minderjarigheid – volgens hem geen elementen of omstandigheden waren die hem zouden kunnen hinderen bij het vertellen van zijn relaas en bij zijn deelname aan de procedure internationale bescherming. Daarenboven blijkt uit de stukken van het dossier dat noch verzoeker, noch diens voogd, noch diens advocaat ergens ook maar enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van zijn gehoor en het invullen van de vragenlijst bij de DVZ en/of tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Verder blijkt uit de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier, dit mede gelet op de pertinente en terechte vaststellingen die inzake het persoonlijk onderhoud worden gedaan in de bestreden beslissing, duidelijk en genoegzaam dat al deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen ernstige problemen in hoofde van verzoeker worden afgeleid. Uit de inhoud van deze stukken blijkt dat verzoeker tijdens de onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Dat de interviewer bij het CGVS in de loop van het gehoor erop wees dat het erop leek dat verzoeker hem zo weinig mogelijk informatie wilde verstrekken en verzoeker aanmaande om beter zijn best te doen en concreter op de gestelde vragen te antwoorden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (npo), p.9), doet hieraan geen afbreuk. Bovendien vroeg en ontving verzoeker een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en maakte hij hierover geen opmerkingen in de voormelde zin over aan het CGVS. Aldus wordt hij overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet geacht in te stemmen met de inhoud van deze notities van het persoonlijk onderhoud en kan hij heden bezwaarlijk voorhouden dat deze inhoud dermate zou zijn gekleurd door de voormelde problemen. Uit de in het dossier opgenomen stukken kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest de elementen ter staving van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoeker niet concreet aantoonde of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

4.6. Verzoeker stelt een Afghaan te zijn, afkomstig van het dorp Chartoot in het district Hesarak in de provincie Nangarhar. Hij zou aldaar enkele jaren naar school zijn gegaan. Omwille van de voormalige werkzaamheden van zijn vader bij de lokale Arbaki en nadat zijn vader verdween, zou ook verzoeker problemen hebben gevreesd met de taliban en zijn land hebben verlaten. Daarnaast stelt verzoeker nood te hebben aan internationale bescherming omwille van zijn verblijf in Europa en zijn (gepercipieerde) verwesterde profiel, alsmede omwille van de omstandigheden en de situatie in Afghanistan.

Teneinde een gedegen beoordeling te kunnen maken van verzoekers nood aan internationale bescherming, is het in dit kader essentieel om eerst een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen. De nood aan internationale bescherming moet namelijk steeds *in concreto* en aan de hand van de voormelde elementen worden aangetoond en onderzocht. Een verwijzing naar (informatie over) de situatie in verzoekers zelfverklaarde land en regio van herkomst is *an sich* dan ook niet dienstig en kan niet volstaan om in hoofde van verzoeker te besluiten tot het bestaan of de afwezigheid van een nood aan internationale bescherming. Er moet tevens een band voorhanden zijn en worden aangetoond tussen deze situatie en verzoekers persoon.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat er een aantal elementen voorliggen die, ook wanneer rekening gehouden wordt met verzoekers leeftijd en maturiteit, afbreuk doen aan de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Zo legde verzoeker uitermate vage en ongeloofwaardige verklaringen af aangaande het ogenblik waarop hij Afghanistan zou hebben verlaten en zijn reisweg naar België. Verzoeker bleek immers niet te kunnen aangeven hoeveel zijn oom voor zijn reis zou hebben betaald (administratief dossier, fiche NBMV). Verder kon verzoeker bij het CGVS in het geheel niet aangeven wanneer hij zou zijn vertrokken uit Afghanistan. Zelfs de maand waarin hij zou zijn vertrokken kon hij niet verstrekken. Evenmin kon hij preciseren hoelang hij ongeveer onderweg was en wanneer hij was aangekomen. Ook kon hij, ondanks dat hij beweerde dat hij kort na de kleine 'Eid' vertrok, niet aangeven waar hij de grote 'Eid' zou hebben gevierd (administratief dossier, npo, p.9).

Ondanks dat verzoeker na zijn vertrek uit Afghanistan door Pakistan, Iran en Turkije reisde, een maand in Bulgarije verbleef, geruime tijd in Servië verbleef, een maand in Bosnië verbleef, door Kroatië reisde en enige tijd in Nederland vertoefde, diende verzoeker daarenboven in geen van voormelde landen een verzoek om internationale bescherming in (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.22, 33; fiche NBMV). De algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt aldus eveneens ondermijnd door verzoekers houding en gedragingen nadat hij zijn land van herkomst verliet. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in een veilig land of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en na zijn vertrek uit zijn land van herkomst dermate lang talmde alvorens zulk verzoek uiteindelijk in te dienen in België, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijner hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Eveneens doet het afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dat hij niet eens bij machte bleek om aan te geven welke identiteitsgegevens hij in Nederland zou hebben opgegeven (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.22). Het was geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoeker zou kunnen aangeven of hij aldaar al dan niet zijn eigen identiteit opgaf en welke identiteit hij aldaar hanteerde.

Verder legde verzoeker uiterst vage verklaringen af en bleek hij geen duidelijk zicht te willen bieden op zijn familiale netwerk. Zo kon verzoeker niet aangeven of zijn moeder meer dan één broer had. Over de broers van zijn vader, gaf hij aan dat hij niet wist met hoeveel zij zijn en dat hij evenmin wist waar zij zijn. Hij beweerde dat zij zouden zijn gevlucht, maar wist niet wanneer zij zouden zijn gevlucht, naar waar zij zouden zijn gevlucht en waar zij zijn. Verder zou hij hiernaar zelfs niet hebben gevraagd. Ook de naam van zijn maternale tante in België kon hij niet verstrekken. Nochtans stond hij met haar in contact en stond hij via haar in contact met zijn ouders in Afghanistan. Of deze tante nog andere familie had in Afghanistan, kon verzoeker ook niet aangeven. Dit zou hij evenmin ooit hebben gevraagd (administratief dossier, npo, p.5-7).

Verzoeker legde daarenboven manifest ongeloofwaardige verklaringen af omtrent het voorgehouden profiel van zijn vader als lid van de lokale Arbaki en de problemen die hieruit zouden zijn voortgesproten.

Vooreerst kan in dit kader worden opgemerkt dat verzoeker, hoewel hij beweerde dat zijn vader diens werkzaamheden als landbouwer zou hebben ingeruild voor een job bij de lokale Arbaki, in het geheel niet in staat bleek om te preciseren wanneer zijn vader dan wel zou zijn toegetreden tot de lokale Arbaki. Evenmin kon hij aangeven hoe oud hij op dat moment was (administratief dossier, npo, p.9).

Verder wordt inzake het voorgaande in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Er wordt gezien je jeugdige leeftijd niet van je verwacht dat je tot in de kleinste details alle gebeurtenissen en context zou kunnen beschrijven. Wel wordt verwacht dat je op enigszins coherente wijze de gebeurtenissen kan toelichten die hebben geleid tot je vertrek. Je slaagde er echter niet in om aannemelijk te maken dat je vader bij de lokale politie werkte, noch dat hij gevangengenomen werd door de taliban, noch dat jij hierdoor een actuele vrees voor vervolging zou hebben.

In de eerste plaats maakte je het werk van je vader niet aannemelijk omdat je verklaringen over dit werk bijzonder vaag waren. Zo had je geen idee wat je vader bij de lokale politie concreet moest doen behalve dat hij in een checkpoint nabij Siyaw werkzaam was (CGVS, p. 10). Je vermeldde de naam van zijn commandant maar kon vervolgens geen enkele informatie geven over deze commandant behalve zijn bijnaam (CGVS, p. 10). Je wist niet wat deze commandant deed voor hij in het checkpoint werkte, noch kon je ook maar één andere collega van je vader bij naam noemen (CGVS, p. 11). Uitgenodigd om nog eender welke informatie te geven over het werk van je vader bij de lokale politie bleef je het antwoord schuldig (CGVS, p. 14). Je legde voorts een kopie van een badge en kopie van een document neer van het werk van je vader. In de eerste plaats moet worden aangestipt dat de authenticiteit van een dergelijke kopie onmogelijk kan worden nagegaan. Bovendien vroeg je hoewel je de inhoud van het document niet begreep, niet eens meer uitleg aan de man van je tante (CGVS, p. 13). Je kon evenmin zeggen hoe de man van je tante deze documenten, die je pas bij het persoonlijk onderhoud bij het CGVS neerlegde, had bekomen (CGVS, p. 7-8). Nochtans verklaarde je dat jij en je tante er niet meer in slagen in contact te komen met je familie in Afghanistan (CGVS, p. 6). Over dit gebroken contact overtuigden je verklaringen overigens ook niet. Je tante zei dat het niet meer mogelijk is om te bellen met je moeder omdat het nummer niet bereikbaar is (CGVS, p. 7) maar je vroeg je tante niet eens of zij zelf nog andere familieleden heeft in Afghanistan (CGVS, p. 7) noch ben je op de hoogte van andere pogingen om je familie in Afghanistan opnieuw te bereiken (CGVS, p. 7). Nochtans zou je op die manier nog in contact kunnen komen met je familie in Afghanistan. Of je moeder meer dan één broer heeft, kon je evenmin met zekerheid zeggen (CGVS, p. 5). Deze verklaringen geven de indruk dat je geen zicht wenst te bieden op je werkelijke contact met het thuisfront via dewelke je nochtans meer informatie zou kunnen bekomen over het werk van je vader en over de huidige situatie van je familieleden in Afghanistan.

Uit bovenstaande volgt dat je niet aannemelijk maakte dat je vader bij de lokale politie werkte. Aangezien zijn verdwijning het gevolg was van zijn werkzaamheden, kan ook hieraan geen geloof worden gehecht. Je verklaringen over deze verdwijning waren ook op zichzelf dermate vaag dat je ook deze gebeurtenis hoe dan ook niet aannemelijk maakte. Je kon immers niets zeggen over de aanval van de taliban op het checkpoint van je vader: je wist niet welke taliban deze aanval uitvoerden, of er hierbij taliban om het leven kwamen, wat er concreet gebeurde, of de commandant van de lokale politie gedood dan wel gearresteerd werd en naar waar je vader werd meegenomen (CGVS, p. 13). Opnieuw wordt niet verwacht dat je van alle details op de hoogte zou zijn maar door helemaal niets te kunnen zeggen over deze gebeurtenis, maakte je deze allerm minst aannemelijk. Ook het feit dat je geen idee hebt of iemand van je familie ooit enige stappen zette om je vader vrij te krijgen (CGVS, p. 13) ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verdwijning. Ook kan er nog gewezen worden op het feit dat je bij je registratie had aangegeven dat je vader drie weken voor je vertrek uit Afghanistan verdween (zie fiche NBMV), bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat dit enkele weken voor je vertrek gebeurde (vragenlijst CGVS d.d. 17/05/23, vraag 3.5) maar in je persoonlijk onderhoud bij het CGVS het op één week voor je vertrek hield (CGVS, p. 13). Deze incoherentie ondergraaft verder de geloofwaardigheid van je vaders verdwijning.

Evenzeer wordt je vrees voor de taliban ondermijnd door de vaststelling dat je geen enkel belangrijk figuur van de taliban in jouw regio kan benoemen, noch ten tijde van jouw verblijf in de regio, noch ten tijde van je persoonlijk onderhoud bij het CGVS (CGVS, p. 8). Je wist niet welke talibanleden nog langskwamen bij je thuis, noch was je op de hoogte of iemand van je familie ooit iets ondernam om de identiteit van deze belagers te achterhalen (CGVS, p. 12). Ook van een minderjarige verzoeker mag verwacht worden dat hij zich terdege informeert over de kernelementen van zijn relaas, waaronder uiteraard de identiteit van de personen die hij vreest. De vaststelling dat je dit niet deed klemmt geheel met een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definities van internationale bescherming.

Aldus moet worden geconcludeerd dat je noch het werk van je vader noch zijn verdwijning noch jullie vervolgingsfeiten aannemelijk hebt gemaakt.

(...)

Je stelde dat de taliban éénmaal naar jouw huis kwamen na de machtsovername om naar jou te vragen, waarop ze terug weggingen nadat je moeder zei dat ze niet wist waar je je bevond (CGVS, p. 12, 13). Bij de DVZ had je echter uitdrukkelijk gezegd dat de taliban meermaals waren langsgesproken met een

dergelijke vraag (vragenlijst CGVS d.d. 17/05/2022, vraag 3.5). Geconfronteerd met deze incoherente verklaringen, herhaalde je dat je eerst verschillende keren had gezegd en vervolgens één keer (CGVS, p. 14) hetgeen de incoherentie geenszins uitklaart. Je maakte dit bezoek door de taliban dan ook niet aannemelijk”.

Verzoeker slaagt er hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Met zijn leeftijd wordt in deze motieven immers uitdrukkelijk en terdege rekening gehouden. Ook wanneer met deze leeftijd rekening wordt gehouden, mocht van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij beter op de hoogte zou zijn en meer details zou kunnen verstrekken over de voormelde, cruciale elementen in zijn verzoek om internationale bescherming. Dit geldt nog des te meer nu hij zich hierover had kunnen informeren via (de man van) zijn maternale tante in België, die nog in contact stond met zijn thuisfront.

De voormelde vaststellingen vormen in het licht van het voorgaande een ernstige, negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Voor het overige blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker nauwelijks of niet werd bevraagd inzake verscheidene van de hoger aangehaalde, ter beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming en het onderhavige verzoek om internationale bescherming nochtans essentiële en elementaire, elementen en dat hij vage, ontoereikende en niet te verifiëren verklaringen aflegde op de weinige momenten waarop hierover wel werd doorgevraagd.

Zo dient te worden vastgesteld dat aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud nagenoeg geen vragen werden gesteld over de ligging, de geografie en/of het uitzicht van zijn dorp, over markante of bekende plaatsen in of nabij dit dorp, over de omgeving van dit dorp, over het landschap en de regio daarrond en over het land waarvan hij stelt afkomstig te zijn. Wanneer aan verzoeker werd gevraagd om op een spontane wijze te verhalen over zijn dorp, beperkte verzoeker zich vooreerst ertoe aan te geven dat er in het dorp een moskee was. Over dit dorp en over deze moskee werden aan verzoeker geen verdere vragen gesteld. Verzoeker wist vervolgens weliswaar aan te geven in welk district en welke provincie zijn dorp lag, gaf aan dat zijn dorp gelegen zou zijn in bergachtig gebied, stelde dat er nabij zijn dorp een rivier was, noemde vier plaatsen die in de omgeving zouden zijn gelegen en beweerde dat Abzingani een berg was die ver van het dorp lag, doch deze verklaringen kunnen op grond van de informatie in het dossier niet worden geverifieerd en zijn hoe dan ook niet afdoende om zijn herkomst te bepalen (administratief dossier, npo, p.4). Noch over de bergen in de omgeving, noch over de nabijgelegen rivier, noch over de door verzoeker genoemde plaatsen werden verdere vragen gesteld. Evenmin werd enige andere vraag gesteld inzake de omgeving van zijn dorp en zijn regio van herkomst. Verder noemde verzoeker slechts de naam van één belangrijke persoon in de regio, met name de districtschef. Inzake alle overige belangrijke personen, zoals de politiechef, de lokale talibancommandanten toen hij daar was en de actuele talibanleiders in de regio, bleek verzoeker over niet de minste informatie te beschikken (*ibid.*, p.8, 11). Ook over de activiteiten die de taliban in de regio voerden legde verzoeker uiterst vage, summiere en niet te verifiëren verklaringen af (*ibid.*, p.8). Hierover werd door verweerder vervolgens niet doorgevraagd. Voorts legde verzoeker op het eerste zicht inconsistente, vage en ontoereikende verklaringen af betreffende zijn profiel als zoon van een landbouwer/herder en werden er geen verdere vragen gesteld aan de hand waarvan dit profiel kan worden nagegaan. Ondanks dat verzoeker bij de DVZ nog duidelijk aangaf dat hij samen met zijn vader werkte op hun eigen grond en daarnaast herder was van zijn eigen vee (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.12), gaf verzoeker bij het CGVS immers aan dat hij niet hielp of werkte op de gronden maar enkel soms eten en thee naar zijn vader op het veld bracht. Daarnaast bracht hij slechts gras naar zijn koe (administratief dossier, npo, p.3-4). Hoe groot de gronden van zijn familie waren, kon verzoeker verder niet inschatten. Ook wist hij niet of er andere dorpelingen waren die zijn vader en zijn moeder hielpen op het veld. Verzoeker gaf daarnaast slechts aan dat zijn familie tarwe, maïs en rijst verbouwde (*ibid.*, p.3-4). Voor het overige werden aan verzoeker geen vragen gesteld aan de hand waarvan zijn voorgehouden profiel als zoon van een landbouwer/herder kan worden nagegaan of geverifieerd.

Gelet op het voorgaande, is het op grond van de inhoud van de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen.

De documenten die verzoeker benevens de reeds hoger besproken werkdocumenten van zijn vader neerlegde, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, zijn geenszins van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. Vooreerst dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker niet eens kon aangeven of bleek te hebben gevraagd hoe deze documenten

door de man van zijn maternale tante werden bekomen (administratief dossier, npo, p.7). Ook bleek verzoeker niet te kunnen aangeven wanneer zijn eigen taskara precies werd afgeleverd (*ibid.*, p.7; verklaring DVZ, nr.25). Bovendien strookt de geboortedatum op verzoekers taskara, 1 december 2008 (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.25), niet met verzoekers verklaarde geboortedatum één dag eerder (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.4). Verder blijkt uit de informatie zoals opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid was, dat aldaar op grote schaal werd gefraudeerd met documenten zoals de neergelegde taskara's en dat dergelijke documenten daardoor eenvoudigweg illegaal en tegen betaling konden worden verkregen. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze documenten bijzonder relatief en kunnen deze documenten op zich niet volstaan om te besluiten dat er geloof moet worden gehecht aan verzoekers verklaringen inzake zijn herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen.

Ook de documenten die verzoeker neerlegt door middel van een aanvullende nota bevatten geen gegevens die aan het voorgaande afbreuk kunnen doen.

Gezien het de Raad te dezen ontbreekt aan de nodige onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad bijgevolg aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 4 juli 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT